

nordiske. Den danske Kirke kan og bør ikke handle isoleret i Spørgsmaal af saa stor en Rækkevidde.

Naar jeg bestemte maa fraraade Planer om Kvinders Ordination, skyldes det dog ogsaa, at der i den danske Menighed ingensomhelst Trang synes at være til Kvinder som Præster. Ønsket derom synes i alt for høj Grad at være vokset frem inden for den almindelige Kvindesags-Bevægelse og ikke inde fra Kirken selv; kirkelige Bevæggrunde synes ikke at staa bag. Men Tiderne er ikke egnede til paa et saadant Spørgsmaal at tage en Kirkekamp og at vække dybtgaaende Splittelse inden for den danske Kirke.

Paa mangfoldige Maader er Kvindens specielle Evner blevet taget i Brug i den danske Kirkes frie Menighedsarbejde, inden for Diakonien, paa Missionsmarkerne, i den kristne Ungdomsbevægelse og inden for Københavns Indre Missions Bymission; fra flere af disse Arbejdsgræne, f. Eks. Diakonien, lyder netop i Øjeblikket et stærkt Kald, fordi det fra de 3 Diakonissehuses Side aldeles ikke er muligt at svare til de Krav, der rejses rundt om fra Institutioner og Menigheder. Spørgsmaalet om kvindelige Præster synes i Sammenligning med dette at være et Problem væsentlig af teoretisk Art, netop ikke svarende til nogen Trang.

Jeg ser mig saaledes ikke i Stand til at kunne tiltræde Tanken om Kvinders Ordination.

Axel Malmstrøm.

Til Kirkeministeriet.